

॥ अथ श्रीसाईसच्चरित ॥ अध्याय ४६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः॥ श्रीसरस्वत्यै नमः॥ श्रीगुरुभ्यो नमः॥ श्रीकुलदेवतायै नमः॥ श्रीसीतारामचंद्राभ्यां नमः॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथाय नमः॥ धन्य श्रीसाई तुझे चरण। धन्य श्रीसाई तुझे स्मरण। धन्य श्रीसाई तुझे दर्शन। जें कर्मबंधनमोचक॥१॥ जरी सांप्रत अदृश्यमुर्ती। तरी धरितां भावभक्ति। समाधिस्थ जागती ज्योती। सद्यःप्रतीती भक्तार्थ॥२॥ दोरी सूक्ष्म धरिसी ऐसी। पाहूं जातां दिसों ना देशी। परी निजभक्तां खेचून आणिशी। देशीं विदेशीं असो कीं॥३॥ आणुनी सोडिसी पायांपाशीं। प्रेमें धरिसी त्यां पोटाशीं। माता जैसी निजबाळकासी। तैसा तूं पोशिसी अवलीला॥४॥ ऐसें कांहीं सूत्र चाळविसी। नकळे कोणा कोठें अससी। परी परीणामीं वाटे मनासी। आहेस कीं पाठीसी भक्तांच्या॥५॥ ज्ञानी पंडित शहाणे सुर्ते। अभिमानें रुतती संसारगर्ते। भोळे भाबडे अज्ञानी नेणते। त्यां निजसत्ते खेळविसी॥६॥ आंतून सकल खेळ खेळसी। अलिप्ततेचा झेंडा मिरविसी। करोनि अकर्ता स्वयें म्हणविसी। नकळे कवणासी चरित्र तुझे॥७॥ म्हणोनि कायावाचामन। करूं तुझिया पायीं अर्पण। मुखीं निरंतर नामस्मरण। होईल क्षालन पापाचें॥८॥ सकामाचा पुरविसी काम। निष्कामा देसी निजसुखधाम। ऐसें गोड तुझे नाम। उपाय सुगम सद्भक्तां॥९॥ तेणें पापांचा होई क्षय। रज तम जातील निःसंशय। सत्त्वगुणाचा क्रमें उपचय। धर्मसंचय त्यापाठीं॥१०॥ धर्मवृत्तीं होतां जागृत। वैराग्य येई मार्गें धांवत। नामशेष विषय होत।

तात्काळ प्रकटत निजज्ञान ॥११॥ विवेकेसीं लाभतां ज्ञान। स्वस्वरूपीं अनुसंधान। तेंच गुरुपदीं अवस्थान। पूर्ण 'गुर्वर्पण' या नांव ॥१२॥ मन साईपदीं अर्पण। जाहलें याची एकच खूण। साधक होय शांतिप्रवण। उल्हासे संपूर्ण निजभक्ति ॥१३॥ सप्रेम गुरुभक्ती या नांव 'धर्म'। अवघा तो मीच हें 'ज्ञानवर्म'। विषयीं अरति 'वैराग्य' परम। संसारा 'उपरम' ते ठायीं ॥१४॥ ऐसिया भक्तीचा महिमा धन्य। केलिया जीवेंभावें अनन्य। शांती विरक्ती कीर्ती या तीन। जियेच्या आधीन सर्वदा ॥१५॥ गुरुभक्ती ऐसी जयासी। उणें कैंचें तरी तयासी। इच्छील जें जें आपुले मानसीं। तें तें अप्रयासीं लाधेल ॥१६॥ ऐसिया त्या भक्तीपासीं। ब्रह्मस्थिती तों आंदणी दासी। तेथें कोणी न मोक्षा पुसी। तीर्थें पायांसी लागतीं ॥१७॥ पूर्वील अध्यायीं जाहलें कथन। दीक्षितांचें भागवतवाचन। नवयोगियांचें भक्तिवर्णन। चरणदर्शन साईचें ॥१८॥ साईभक्त आनंदराव। पाखाडे जयांलागीं उपनांव। कथिलें तयांचें स्वप्नलाघव। भक्तीचें वैभव साईच्या ॥१९॥ साई जयास घेती पदरीं। तो घरीं असो वा द्वीपांतरी। तयासन्निध अष्टौ प्रहरीं। वसे निर्धारी श्रीसाई ॥२०॥ भक्त जेथें जेथें जाई। तेथें तेथें कवण्याही ठायीं। आधींच जाऊन उभा राही। दर्शन देई अकल्पित ॥२१॥ ये अर्थीची अभिनव कथा। कथितों तुम्हां श्रोतयांकरितां। विस्मय वाटेल श्रवण करितां। आनंद चित्ता होईल ॥२२॥ येथील साईमुखींचीं अक्षरें। भावें सेवितां श्रवणद्वारें। समाधिसौख्य फिरे माघारें। स्वानंदें तरतरे सद्भक्त ॥२३॥ जेथ प्रतिपदीं चमत्कारता। ऐसी ही गोड कथा परिसतां। आपआपणा विसरेल श्रोता। अलोट गर्हिवरता दाटेल ॥२४॥ काकासाहेब दीक्षितांचा। ज्येष्ठ पुत्र बाबू याचा। नागपुरीं व्रतबंध साचा। करावयाचा निश्चय ॥२५॥ नानासाहेब

चांदोरकर। तयांचाही ज्येष्ठ पुत्र। तयाच्याही लग्नाचा विचार। जाणें ग्वाल्हेर शहरासी ॥२६॥ मौंजीबंधन झालियापाठीं। ग्वाल्हेरीस लग्नासाठीं। काकामुळें व्हावी न खोटी। होतें हें पोटीं नानांच्या ॥२७॥ नागपुराहुनी ग्वाल्हेरीस। काकानें यावें स्वस्थ मानस। ऐसिया धरिलें सुमुहूर्तास। जो कीं उभयतांस सोयीचा ॥२८॥ नंतर साईचे दर्शनास। लग्नाच्याही आमंत्रणास। नानासाहेब भक्तावतंस। पातले शिरडीस उत्साहें ॥२९॥ काकासाहेब तेथेंच होते। नाना जाऊन मशिदीतें। बाबांस निमंत्रिती लग्नातें। करसंपुटातें जोडून ॥३०॥ तंव बाबा बरें म्हणती। “सर्वें शाम्यास नेई” वदती। पुढें दों दिवसीं काकाही पुसती। बाबांस आमंत्रिती मुंजीतें ॥३१॥ त्यांसही बाबा तैसेंच वदती। “शाम्यास नेई” म्हणती संगती। काकासाहेब आग्रह करिती। स्वयें येण्याप्रती बाबांस ॥३२॥ तयावरीही तात्काळ उत्तर। काशीप्रयाग करूनि सत्त्वर। शाम्याचेही येतों अगोदर। मज काय उशीर यावया ॥३३॥ आतां श्रोतीं या शब्दांवर। देऊन चित्त व्हावे अर्थपर। पहावया तयांचें प्रत्यंतर। बाबांची सर्वव्यापकता ॥३४॥ असो भोजन झालियावर। माधवराव करिती विचार। एकदां पदरीं पडतां ग्वाल्हेर। काशी मग काय दूर असे ॥३५॥ रुपये खर्चीस घेतले शंभर। नंदरामाचे उसनवार। गेले बाबांचा घ्यावया रुकार। पुसती अतिआदरपूर्वक ॥३६॥ “आतां लग्न-मुंजीनिमित्त। घडतसे जाणें ग्वाल्हेरीपर्यंत। काशी-गया प्रसंगोपात्त। साधावी उचित वाटे मना ॥३७॥ तरी देवा पडतसें पायां। करूनि येऊं का काशी गया। बाबांनीं आज्ञा दिधली जावया। माधवरावांस आनंदें ॥३८॥ आणीक वरती वदले

१. भक्तांत श्रेष्ठ - भक्तमणी २. माधवराव देशपांड्यांस ३. शिर्डीचा नंदराम मारवाडी

तयांसी। “वावगें तरी तूं काय पुससी। सहज घडे जें अप्रयासीं। अचूक तें निश्चयेंसीं साधावें” ॥३९॥ असो
 ऐसी आज्ञा झाली। माधवरावांनीं गाडी केली। वाट कोपरगांवची धरली। गांठ तंव पडली “आपांची ॥४०॥
 आणावयास आपुली नात। आपा जात चांदवडाप्रत। ऐकूनियां ती काशीची मात। उडी ते टाकीत
 तांग्यांतुनी ॥४१॥ करावया काशीप्रवास। पैसा जरी नव्हता गांठीस। माधवरावांसारखा सहवास। आपा
 कोत्यांस त्यागवेना ॥४२॥ माधवरावांनीं दिधला धीर। आपा कोत्यांस मग काय उशीर। आनंदें गाडींत बैसले
 सत्त्वर। प्रसंगतत्पर होऊनि ॥४३॥ आपा कोते पाटील सधन। परी न मार्गी पैशांचें साधन। तदर्थ त्यांचें
 काशीप्रयाण। चुकेल ही दारुण चिंता तयां ॥४४॥ वाहत्या गंगेचिया आंत। हात धुवावे आलें मनांत।
 माधवरावांसारखी सोबत। साधावी हें मनोगत आपांचें ॥४५॥ असो ही त्यांची वेळ जाणून। वेळीं तयांसी धीर
 देऊन। माधवरावांनीं सर्वें नेऊन। काशी त्यां घडवून दीधली ॥४६॥ पुढें ते गेले नागपुरास। मुंजीचिया
 समारंभास। काकासाहेब माधवरावांस। देती खर्चावयास “दोनशें ॥४७॥ तेथून गेले ग्वालहेरीस। तेथील
 लग्नसमारंभास। नानासाहेब माधवरावांस। देती ते समयास “शंभर ॥४८॥ नानांचे व्याही श्रीमंत जठार।
 तयांनीही दिधले शंभर। ऐशिया रीतीं प्रेमसंभार। झाला गुरूबंधूवर नानांच्या ॥४९॥ काशीस मंगळघाटावर।
 जडावाचें कोरीव सुंदर। लक्ष्मी-नारायणाचें मंदिर। जयाचे हे जठार मालक ॥ ५० ॥ अयोध्येंतही श्रीराममंदिर।
 जठारांचें आहे सुंदर। दोन्ही क्षेत्रीं आदरसत्कार। तयांचे मुनीमांवर सोंपविला ॥५१॥ ग्वालहेरीहून मथुरे गेले।

४. आपा कोते ५. दोनशे रुपये ६. शंभर रुपये

सर्वे ओझे बिनवाले। पेंढारकरही होते आले। तिघेही परतले तेथून ॥५२॥ माधवराव आणि कोते। तेथून प्रयागा झाले जाते। रामनवमीच्या उत्सवातें। अयोध्येआंतौते प्रवेशले ॥५३॥ दिन एकवीस तेथें राहिले। महिने दोन कार्शांत काढले। चंद्रसूर्यग्रहण झालें। दोघे मग निघाले गयेस ॥५४॥ गयेंत ग्रंथिज्वराची सांथ। गलोगल्लीं जन सचिंत। ऐसी तेथें परिसिली मात। असतां अग्निरथांत दोघांनी ॥५५॥ अग्निरथ स्टेशनांत। येऊन थांबतां पडली रात। तेथेंच मग धर्मशाळेंत। दोघेही स्वस्थ विसांवले ॥५६॥ असो होतां प्रातःकाळ। भेटीस आला गयावळ। तो वदे करा उतावळ। यात्राही सकळ चालली ॥५७॥ माधवराव उद्विग्नचित्त। तयांलागीं हळूच पुसत। येतों परी ज्वराची सांथ। तुमचिया वस्तींत आहे कां ॥५८॥ मग तो तयां देई उत्तर। येऊनि पहा कीं हो तेथवर। तेथें नाहीं तसला प्रकार। चला मजबरोबर निःशंक ॥५९॥ असो पुढें हे दोघेजण। गयावळाचे येथें जाऊन। पाहुनी त्याचें सदन विस्तीर्ण। प्रसन्नांतःकरण जाहले ॥६०॥ प्रसन्नतेचें आणीक कारण। ते जों तेथें बैसती जाऊन। समोर बाबांची छबी पाहून। माधवराव गहिवरून दाटले ॥६१॥ नव्हतें कधींही ध्यानी मनीं। गयेसारिख्या दूर ठिकाणीं। पडेल साईची छबी नयनीं। आश्चर्य मनीं दोघांच्या ॥६२॥ माधवराव अति गहिवरले। आनंदाश्रू नयनीं लोटले। कां हो आपण रडूं लागले। ऐसें त्यां पुसिलें गयावळें ॥६३॥ कांहीं एक नसतां कारण। माधवराव करितां रुदन। गयावळ होय संदेहापन्न। जाहला उद्विग्न मानस ॥६४॥ गयेमाजी ग्रंथिज्वर। कैसी यात्रा घडेल निर्धार। माधवरावां मनीं हा विचार। गयावळ फार

७. पळस्य्याचे ओझे आडनावाचे इनामदार ८. हे नानासाहेबांचे साडू ९. हे नानासाहेबांचे जामात

चिंतावला ॥६५॥ आधींच आपण कळविले होतें। कीं ग्रंथिज्वर नाही येथें। तरीही आपण करितां चिंतेतें। आश्चर्य आम्हांतें वाटतें ॥६६॥ नसेल आम्हांवरी विश्वास । पुसून घ्या ना या अवधियांस। येथें न भीति तुमचिया केसास। पाणी कां डोळ्यांस आणितां ॥६७॥ घेतला ग्रंथीचे सांथीचा धसका। मोडली जयाचे धैर्याची बैसका। म्हणून रडे हा यात्रेकरू देखा। ऐसा हा एकसारखा निष्कारण ॥६८॥ म्हणोनि गयावळ करी समजी। माधवरावांचे मनामाजी। माझ्याआधींच माउली माझी। कैसी ही आजि मजपुढें ॥६९॥ “काशी प्रयाग करोनि सत्वर। शाम्याच्याही येतों अगोदर” । हे जे बाबांचे पूर्वील उद्गार। तें हें प्रत्यंतर मूर्तिमंत ॥७०॥ छबी बाबांची डोळ्यांसमोर। दिसतां गृहप्रवेशाबरोबर। पाहुनी हा अकल्पित प्रकार। वाटला चमत्कार अत्यंत ॥७१॥ कंठीं प्रेमाचा गहिवर। डोळां आनंदाश्रूंचा पूर। उठले रोमांच सर्वांगावर। फुटला पाझर घर्माचा ॥७२॥ ऐसी माधवरावांची स्थिती। गयावळाचे विपरीत चितीं। ग्रंथिज्वराची पडली भीति। म्हणोनि हे रडती सत्य वाटे ॥७३॥ शामाच पुढें जिज्ञासाप्रेरित। गयावळासी पृच्छा करीत। कैसेनि ही तुम्हांस प्राप्त। कथा हें साद्यंत आम्हांतें ॥७४॥ पुढें गयावळ सांगूं लागला। समग्र वृत्तांत माधवरावाला। बारा वर्षांमार्गे जो घडला। नवलाव झाला परीसा तो ॥७५॥ एक ना दोनतीनशें नोकर। गयावळाचे पगारदार। मनमाड आणि पुणतांब्यावर। यात्रा सविस्तर नोंदीत ॥७६॥ यात्रेकरूंची लावावी सोय। गयावळांचा नित्य व्यवसाय। चाललें असतां ऐसे कार्य। गयावळ हा जाय शिरडीतें ॥७७॥ साईसमर्थ मोठे संत। ऐसी त्यानें परिसिली मात। व्हावें तयांच्या दर्शनें पुनीत। धरिला हा हेत तयानें ॥७८॥ घेतलें साईबाबांचे दर्शन। करूनियां पायांचें वंदन। छबी

तयांची संपादन। इच्छा ही निर्माण जाहली ॥७९॥ होती माधवरावांपाशीं। छबी एक टांगिली भिंतीसी। गयावळ मागूं लागला तियेसी। पुसूनि बाबांसी ती दिधली ॥८०॥ तीच कीं ती आपुली छबी। तोच गयावळ हें मग आठवी। तेथेंच बाबा कैसें मज पाठवी। कैसें मज भेटवी दीर्घ कालें ॥८१॥ वस्तुस्थिती पाहूं जातां। बारा वर्षांमागील वार्ता। कोण किमर्थ कीं ही स्मरतां। कधीं न चित्ता आठवली ॥८२॥ परी बाबांची अगाध लीला। तेथेंच पाठविलें शामाला। तेथेंच दिधलें निजदर्शनाला। गयावळही धाला अत्यंत ॥८३॥ हीच कीं दिधली आपुले येथून। साईबाबांची आज्ञा घेऊन। याच गयावळालागून। जाहलें स्मरण शामास ॥८४॥ यांचेच येथें पूर्वी आपण। उतरलों होतो शिरडीस येऊन। यांनींच बाबांचें करविलें दर्शन। जाहलें स्मरण गयावळा ॥८५॥ मग परस्पर कृतोपकार। नाही आनंदा पारावार। ठेविली उत्तम व्यवस्था फार। त्यांनीं गयेवर शामाची ॥८६॥ तया घरची काय श्रीमंती। दारीं जयाचे झुलती हत्ती। आपण पालखीमार्जी बैसती। शामास बैसविती हत्तीवर ॥८७॥ आनंदें विष्णुपदावर जाऊन। पूजासंभार सर्वे घेऊन। घातलें देवास अभिषेक स्नान। केलें पिंडप्रदान यथाविधी ॥८८॥ जाहलें मग ब्राह्मणसंतर्पण। नैवेद्यसमर्पणपूर्वक भोजन। आनंदें झाली यात्रा संपूर्ण। घेतली करवून बाबांनीं ॥८९॥ असो या सर्व कथेचें सार। सार्थ बाबांचे मुखोद्गार। अनुभवा येती अक्षरें अक्षर। प्रेमही भक्तांवर अनिवार ॥९०॥ हें तर काय भक्तप्रेम। इतर जीवांसही देखत सम। तयांसींही तादात्म्य परम। आवड ही निस्सीम तयांची ॥९१॥ कधीं लेंडीहून मशिदीं येतां। सहज मार्गें चालतां चालतां। कळप एखादा शेळ्यांचा भेटतां। परमानंदता बाबांस ॥९२॥ तंव त्या समस्त कळपावरून। निज अमृतदृष्टी

फिरवून। त्यांतून कधीं एक दोन। शेळ्या ते निवडून काढीत ॥१३॥ धणी मागेल जी ती किंमत। बाबा तात्काळ देऊनि टाकीत। कोंडाजीचे पाशीं ठेवीत। ऐसी ही पद्धत बाबांची ॥१४॥ एके दिवशीं शेळ्या दोन। किंमत बत्तीस देऊन। बाबा आले खरीदून। सकळांलागून आश्चर्य ॥१५॥ पडतां या दोनी तृष्टीं। अवचित आवडी उपजली पोटीं। जाऊनियां तयांचे निकटीं। पाठी थोपटी तयांची ॥१६॥ पशुजन्मीं देखूनि उभयतां। कृपा उपजली साईसमर्थां। स्थिती पाहोनि कळवळले चित्ता। प्रेमोद्रेकता दाटली ॥१७॥ घेवोनियां तयांसी जवळीं। साई प्रेमें तयां कुरवाळी। साश्चर्य झाली भक्तमंडळी। पाहोनि नव्हाळी बाबांची ॥१८॥ पूर्वजन्मींचा लोभ परम। स्मरला साईस आलें प्रेम। पाहुनी तयांचा पशुजन्म। कळवळा अप्रतिम उपजला ॥१९॥ दोन रुपये जिची किंमत। तीन अथवा चार तिजप्रत। देती बाबा सोळा हें विपरीत। पाहोनि हो चकित १० तात्याबा ॥१००॥ “देई वाणी घेई प्राणी”। ऐसें प्रत्यक्ष देखूनि नयनीं। तात्यासह माधवरावांनीं। धिक्कारिली करणी बाबांची ॥१०१॥ दोहोंच्या माला सोळा कां देती। बाबांस पैशाची किंमत कां नव्हती। कीं ते यथेच्छ कांहींतरी करिती। ऐसीही उपपत्ती बैसेना ॥१०२॥ दोघे अंतरीं बहु चडफडती। ऐसा कां बाबा हा सौदा करिती। दोघेही बाबांस दूषण देती। ही काय रीती सौद्याची ॥१०३॥ ऐसे कैसे बाबा फसले। पाहूं अवघे लोक तें जमले। बाबा अंतरीं स्वस्थ ठेले। जाणों न हरवलें यत्किंचित ॥१०४॥ जरी हे दोघे ऐसे कोपले। बाबांस दूषण देऊं सरले। तरी न बाबा यत्किंचित ढळले। अचल ठेले शांतिसुखें ॥१०५॥ मग आदरोनी विनयवृत्ती। दोघेही ते बाबांस

१०. तात्या गणपत पाटील कोते

पुसती। ही काय उदारपणाची रीती। रुपये बत्तीस गेलेना ॥१०६॥ केवळ पैशाचा तो प्रश्न। परिसोनि साई हास्यवदन। मनीं म्हणे हे वेडे जन। कैसें म्यां समाधान करावें ॥१०७॥ परी बाबांची शांति विलक्षण। स्थैर्य न ढळे अणुप्रमाण। हेंच परम शांतीचें लक्षण। आश्चर्य अवघेजण करिताती ॥१०८॥ क्रोध नाही जयाच्या गांवीं। परम शांतीच जो अनुभवी। भूतमात्रीं जो भगवंत भावी। कैशी त्या शिवावी अविवेकता ॥१०९॥ विवेकदृष्टीचे जे निधडे। क्रोध येऊ न देती पुढें। विपायें जें हा प्रसंग जडे। भांडार उघडे शांतीचें ॥११०॥ “अल्ला मालिक” निरंतर ध्यान। तयाचें काय वानूं महिमान। चरित्र अगाध आणीक गहन। अतिपावन हितकर ॥१११॥ ज्ञानगर्भ वैराग्यनिधी। निजशांतीचा जो उदधी। करुणापरिपूर्ण जयाची बुद्धी। वदला त्रिशुद्धी तें परीयेसा ॥११२॥ पाहुनीयां दोघांचा आग्रह। बाबांनींही केला निग्रह। ज्या मज बसाया ठाव ना गृह। त्या मज संग्रह किमर्थ ॥११३॥ म्हणाले जाऊनि दुकानांत। आधीं आणा डाळ विकत। चारा शेरभर त्यां मनमुक्त। मग द्या त्या परत धनगरा ॥११४॥ आज्ञेनुसार मग तात्काळ। शेळ्यांस खाऊ घातली डाळ। मग कांहींही न दवडितां वेळ। पाठविल्या परत कळपांत ॥११५॥ मूर्तिमंत परोपकार। तो हा प्रत्यक्ष साई अवतार। तयास तात्या, शामा, वा इतर। काय सुविचार सुचवितील ॥११६॥ डाळ चारवुनी परम प्रीती। पाहुनी शेळ्या पावल्या तृप्ती। मग म्हणती द्या धनियाप्रती। घेवोत विश्रांती कळपांत ॥११७॥ रुपये गेले रुपयापरी। शेळ्या गेल्या फुकटवारी। पुढें गतजन्मींची नवलपरी। कथिली सारी बाबांनीं ॥११८॥ जैसा तात्या तैसाच

शामा । दोघांवरही बाबांचा प्रेमा । तयांचिया कोपोपरमा । कथिती मनोरमा आख्यायिका ॥११९॥ साई स्वयें होऊनि आपण । दोघांलागीं करिती निवेदन । शेळ्यांचें पूर्वजन्माचें कथन । श्रोतांही श्रवण कीजे तें ॥१२०॥ पूर्वजन्मीं यांचें सुदैव । तेव्हां हे जीव होते मानव । मजपार्शींच बसावया ठाव । कर्मप्रभाव यांनाही ॥१२१॥ या ज्या शेळ्या दिसती तुम्हां । होते हे बंधू पूर्वजन्मा । भांडतां परस्पर झाली सीमा । ते या परिणामा पावले ॥१२२॥ बंधुबंधूंत आरंभीं प्रेम । एकत्र ^{१२}अशन शयन नेम । नित्य चिंतिती कुशल क्षेम । एकात्मता परम उभयांसी ॥१२३॥ ऐसे दोघे जरी सहोदर । कर्मधर्मसंयोग दुर्धर । द्रव्यलोभ अति भयंकर । पाडिलें वैर परस्परीं ॥१२४॥ ज्येष्ठ बंधू महा आळशी । कनिष्ठ व्यवसायी अहर्निशीं । तेणें जोडिल्या द्रव्यराशी । मत्सर ज्येष्ठासी संचरला ॥१२५॥ काढूनियां टाकावा कांटा । मग द्रव्यास नाही तोटा । ऐसिया विचारें आडवाटा । आवडल्या ज्येष्ठा धनलोभें ॥१२६॥ धनमोहें दृष्टिप्रतिबंध । डोळे असतां झाला अंध । विसरला बंधुप्रेमसंबंध । जाहला सन्नद्ध तद्घाता ॥१२७॥ परम कठिण प्रारब्धभोग । उपजला निष्कारण वैरयोग । फुटले गुप्त कपटप्रयोग । ^{१३}लोभावेग अनावर ॥१२८॥ होतें त्यांचें आयुष्य सरलें । बंधुत्व प्रेम समूळ विसरले । दुरभिमानें अत्यंत खवळले । वैरीसे झगटले परस्पर ॥१२९॥ सोटा हाणोनियां माथां । एकानें दुजिया पाडिलें खालता । तेणें कुऱ्हाडीचिया आघाता- । सरसा निजभ्राता मारिला ॥१३०॥ मग ते दोघे पडले मूर्च्छित । छिन्न भिन्न रुधिरोक्षित । अल्पावकाशें असुविरहित । पावले पंचत्व दोघेही ॥१३१॥ ऐसा त्यांचा होता अंत । प्रवेशले ते या

योर्नीत। ऐसा यांचा हा वृत्तांत। स्मरला मज साद्यंत तयां पहातां ॥१३२॥ ते कृतकर्म भोगावयासी। आले शेळीचिया जन्मासी। अवचित कळपांत देखतां त्यांसी। प्रेमावेशीं आलों मी ॥१३३॥ म्हणोनि खर्चोनि पल्लवचे दाम। वाटलें तयांसी द्यावा विश्राम। तुमचिया मिषें तयांचें कर्म। आडवें कीं ठाम तयांपुढें ॥१३४॥ शेळियांलागीं दया पोटीं। परी तुमचिया आग्रहासाठीं। मीही जाहलों कबूल शेवटी। द्यावया त्या पाठीं धनगरा ॥१३५॥” असो येंथें संपली कथा। क्षमा करावी मजला श्रोतां। पुढील अध्याय पुढां परिसतां। आनंद चित्ता होईल ॥१३६॥ तोही परम प्रेमभरित। तेंही साईमुखींचें अमृत। हेमाड साईचरणीं विनत। होऊनि विनवीत श्रोतयां ॥१३७॥ स्वस्ति श्रीसंतसज्जनप्रेरिते। भक्त हेमाडपंतविरचिते। श्रीसाईसमर्थसच्चरिते। काशीगयागमन अजाजन्मकथनं नाम षट्चत्वारिंशत्तमोऽध्यायः संपूर्णः ॥

॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥